

Žít, abych mohl vyprávět

Řeč činí člověka člověkem a písmo toto dále rozvíjí. Vít mi poskytl dobrou náповědu svým zadáním "Žít, abych mohl vyprávět". V tomto ohledu se mi dostalo skvělého startu, když jsem jako dítě namísto "trudného úředu v Mateřské školce" strávil několik kouzelných dětských let na zemědělském gruntu u svých prarodičů, Staříčků, jak si nechali říkat. Staříčci televizi měli, ale na nic ji nepotřebovali, protože si raději vyprávěli. Tedy u té televize maximálně hráli hru na "Kdo se komu podobá": „Tož poslouché tatiku, hen ta ženská se podobá naší Anči Kurovské..“ „Cože? Anča byla úplně ináčí, tahle se podobá jedné naší rodině ze Záhlenic, ale včil si nemožu vzpomněť jak se menujó..“ A takhle jeli a probírali "podobající se osoby" a jejich příběhy, tak dlouho, dokud si nevjeli do vlasů, Stařenka se pak zahalila do hávu mlčení a Staříček vyrazil za prácó, které za něho nigdo neudělá. Ani mě kloučka tříletého nešetřili a tak jsem se stal nádobou zajímavých rodinných příběhů, plných ponaučení. Příběhy jsem si takto zamiloval. Jeden mudrc prohlásil: Běloch se snaží, aby po něm zůstalo co nejvíc věcí, ale Indián se naopak snaží, aby po něm, kromě příběhů nezůstalo, nezůstalo vůbec nic..

Dále již nechám promlouvat svůj loňský lodní deník.

Sázava

Na vodáckou Sázavu 2016 se nedostavila posádka Radek a Sensei, a tak jsem Senseiovi po jeho bojovnících vzkázal, že by měl raději spáchat kikiriki, protože hrozí, že až jej potkám, že se budu uculovat. Na druhou stranu byla tato naše výprava posílena Susedovými dětmi Eliškou a Honzíkem, a jeho ženou Kačkou, navíc se nečekaně přihlásil Struvid a Kočkopáv.

Na nádraží v Otrokovicích nás ráno nesměle očekávala Kočkopávova přítelkyně Radka, takže nás jelo devět. Ve vlaku jsme klopili piva a

ochutnávali jsme slivovice, obzvlášť můj vzorek byl tuze drsný, což nás přivedlo na velmi veselou notu, takže jsme zpívali kusy jako "Řeka hučí" "S tebou mě baví svět má drahá Renčo" "Niagáru" či "Kdo necétil hrůzu z vody gde se málem utopil - tož ať se na moravský šífy najmout dá, jo ho ho..".

Šaman, Kočkopáv a Radka asi na asi vodě vedené dle starého ritu, ještě nebyli a tak studovali "Trempířskou rukověť" zvláště kapitoly o vodáctví, Woodcraftu, či jak si počínati po překročení bludného kořene. Chodili jsme je s admirálem Susedem kontrolovat a po našem odchodu z námi obsazeného kupé, šlachovitý devadesátník, co s námi to kupé sdílel, oslovil Kačku - Susedovu ženu: „Proboha proč s těmi hovádky jedete, jakto že jste si někam nevyrazila s kamarádkami..?“ na což mu Kačka odvětila „Ti šílení chlapi jezdí na své vody dlouhá léta a teprve letos se můj muž poprvé uvolil, že můžu spolu s dětmi vyrazit s nimi, takže ve skutečnosti je toto jedinečná šance..“ Děda se mě po našem návratu ptal jak dlouho budeme takto křičet, já mu zdělil, že až na Sázavu.. Nakonec jsem si vyslechl jeho životní příběh, vykourili jsme spolu dýmku míru a padli jsme si s kmetem do náručí..

Poslední úsek jsme jeli motoráčkem a podařilo se nám vecpat Honzíčka do kabiny na křeslo strojvůdce, my jsme za Honzou vytvořili početnou říčně fandící klaku, takže se ajzboňákům rosila čela.. Na nádraží v Sázavě jsem se nechal vyfotit u reklamy místního taxikáře s nápisem "férové taxi" což jsem komentoval jako stejně vtipné jako to moje "non-stop".

V Sázavě jsme rozbili stany, Šaman se co by nechtěná mravnostní policie uvelebil v předsínce stanu Radky a Kočkopáva, spali jsme všichni jako zabití. Ráno jsem vyrazil k rozcvičce a tchaj-ti, což jsem zakončil meditací žang-žuan na idylické břízami porostlé hrázi rybníčka s ostrůvkem. Místo na sto procent naplňovalo parametry starých čínských obrazů, takže prožitek meditace byl nepřekonatelný. Ihned poté co jsem docvičil přijelo velké popelářské auto a zahájilo svoji drasticky hlučnou akci, když byli popeláři v nejlepším, vystrčila se ze stanu Kočkopávova hlava a začala na ty popeláře řvát „A komu

tím jako prospějete co..!! Druhé straně?" a popeláři poděšeně odtáhli i se svým vehikulem.

Každé ráno jsem si dal kafe turka a vyhotovil jsem z lógru pro ten den věštbu, typu "Nad peřejí stojí medvěd a ten medvěd hlasitě tleská." a tak podobně..

Za háčka jsem dostal Susedovu ženu Kačku a musím říci že to byl háček snů, který za vypjatých a hrozných vodáckých situací, kterým jsem ještě přidával svým dobrodružně neuváženým způsobem kormidlování, dělal můj háček kupodivu to co jsem na něj křičel, prostě neuvěřitelná idyla. Ono to totiž na vodě každý vidí jinak, háček už je po prsa zalitý zpěněnou vodou, zatímco veselý suchý zadák vzadu ještě nevjel do jezu.

No párkrát jsem volal „Kačí hlas mi kameny" a Kačka křičela „Jó všude před námi je to samý kámen.." podíval jsem se přes její rameno a byla to pravda, oblé balvany byly všude a volný plavební koridor nikde. Tak jsme ty balvany kolikrát sjížděli jako šlajsnu.. A já se modlil ke svému háčkovi „Zaber. Zaber!! Pro všechny svaté, ještě mi dvakrát zaber.." a Kačka zabrala a všechno dobře dopadlo. Několikrát jsem to totálně pohnojil a Kačka to i proti přírodním zákonům pokaždé zachránila. Kačky je na háčka škoda, narodila se zjevně s pádlem v ruce stejně tak jako její admirálský muž Sused a tak myslím, že z ní bude zdatný kapitán.

Sused měl loď plnou svých dětí, což pro něj nebylo úplně jednoduché, protože provádět současně výchovu dětí a zároveň od nich žádat výkony háčků nejde dost do hromady a tak letos musel náš admirál sáhnout hluboko do svých fyzických i morálních sil.. Jednou když toho na něj bylo moc tak loď schválně převrátil, aby posádka viděla, že jde tak trochu i o život a sourozenecké spory nemají na palubě co dělat.

Zábavnou posádkou byl Kočkopáv s Radkou. Kočkopávův pokřik „Levá! LEVÁ!! KONTRRRRA!!!" vykřikovaný brunátným hlasem bubeníka na galéře, se nesl daleko řekou Sázavou. Radčina důvěra v

jejího kormidelníka postupně klesala asi příliš mnoho peřejí sjížděli pozpátku, ale zase měli spoustu veselých vodáckých zážitků. Jednou si takhle ztroskotali na písčíně uprostřed řeky a Kočkopáv volal zoufale „Pomóc pomóc!“ Struvid s Šamanem tedy připluli, aby zjistili že jde o Kočkopávovu léčku, protože je Kočkopáv taky ihned obrátil dnem vzhůru. Šaman drtil mezi zuby „Až se bude zase topit, tož ho nebudu zachraňovat, klidně ať zhebne..“

Struvid se Šamanem při pohledu zvenčí připomínali směs dokonalé taktiky, strategie a nudy. Struvid vedl loď profesorsky dokonalou trajektorií plavby a u každé překážky byli dlouho dlouho před námi ostatními, tam si vodácký začátečník Šaman vykouril svoji konopnou skleněnou a byl pak zcela klidný a uvolněný načež propluli v pohodě jakoukoli hrůzou. Jenom na noc Struvid svého háčka odvrhával pryč, tedy do předsíně Kočkopávova stanu a to pro své struvidovské chrápání, které nemá obdoby ani mezi litymi šelmami a dobře v horách slouží jako repelent na medvědy. Aj já jsem jsem spával ve stanu sám a tak jsem z osamění, třeba při vztyčování stanu, provozoval samomluvu, když jsem sám na sebe zpupným, zadáckým, zupáckým hlasem kapitána Bláje křičel, co je to tady za šlendrián.. a pak jsem se změněným, pokořeným, háčkovským, nevolnickým hlasem sám sobě omlouval „Líbějí tisíckrát vodpustit Vaše blahorodí, že už to nestojí..“

V tábořišti Kormorán hrálo zvláštní vodácké hudební těleso, kytaristé a zpěváci zpívali dejme tomu Holka modrooká, ale jejich šílený bubeník k tomu bez souladu bubnoval cokoli, zvláště pak divoké brazilské rytmy, takže to zblízka znělo jako na staročeské veselce ale z dálky svého stanu si člověk při stejné skladbě díky tomu bubínku připadal jako někde na pláži pod kokosovníkem na Tahiti.

Druhý den byl kritický a trasu z tábořiště Kormorán do "Týnce za Olejem" jsme si museli krutě opracovat a zanechalo to na nás zřetelné následky, které jsme se pokoušeli rozpustit v početných Týneckých hospodách.

Poslední pasáž z Týnce do Pikovic mohu každému doporučit, řeka se

vesele valí kaňonem, sto metrů nad řekou jezdí Posázavský Pacifik, díky nepřístupnosti místa pro přísun stavebnin všude nádherné sruby, které jsou připomínkou faktu, jak by bylo na světě krásně, kdyby lidé nebyli až tak zoufale pracovití a nenutilo je to změnit původní romantický srub na nechutnou přebobtnanou zbohatlickou haciendu ve stylu podnikatelského baroka, do které nevím proč jezdí, když mají ti lidé ve městech úplně stejně zařízená bydliště.

Tož Sázava opravdu: Příroda ejchuchu, kaňon, les, skály, balvany, dravý říční proud.. Bohužel jediný čundrák na Sázavě jsem byl bezpochyby já a když jsem chtěl někoho takového vidět musel jsem se podívat do zrcadla řeky. Taky mi překážely ty davy na řece a kolem řeky. Písničku "Voda hučí v klínu rozervaných skal", kterou zpívám jenom když je vodácká situace opravdu divoká, jsem za celou Sázavu zazpíval jenom jednou (zatímco třeba na Bečvě bych ji mohl zpívat pořád), chyběla romantika kotlíků a tichých přírodních tábořišť.. Prostě my moravští čundráci jsme spíš Indiáni než Kovbojové.

Bez kotlíku jsme nemohli uvařit žádný tedy ani tento klasický útroby budící klasický kotlíkový recept: *„Ropucha jež třicet dní, pod kamenem ve spaní, ropušinou puchla v těle, ať se první v kotli mele, zmijí dvojklan, ze slepýše žahadlo a křídlo sýce.. Dále pak z hada močidláka mastné útroby a srst tam vrazte, z čuby jazyk, z krysy srst, vlčí tesák, dračí dráp, ze žraloka požerák. Z mumie mok a k tomu kaldoun z jaguára, aby zavoněla pára.. Ať to moří, ať to maří! V kouzlo pekelné se svaří..“* (Mekbeth od Šejkspíra)

Potkali jsme tři zlatokopy, řeka Sázava je pořád zlatonosná a ze zlatých pidižilek na svém dně a v okolí, pořád uvolňuje zlatinky, které rýžují chladuvzdorní zlatokopečtí nadšenci, jimž voní mokrá práce, která je v mých očích průsečíkem práce kopáče a myčky nádobí.. Za zmínku stojí i jejich šílený odlesk očí, zasažených zlatou horečkou, jež jim velí nevidět přírodu kolem, ale koumat kde hrábnout lopatou, aby se to v pánvi zalesklo. První dva zlatokopové nakecali Kočkopávovi, že narýžují zlata za dva tisíce korun denně. Já jsem se chechtal, že by sem průmyslníci přenesli z Mostu velkorypadlo + vlak dynamitu a

celou Sázavu by odtěžili. Poslední den jsem šel přes most a pode mnou stál s kýblem v říčním proudu staříčkový zlatokop, znaveně opřený o svoji lopatu, a tak jsem na něj zvesela křikl „Včera mi jeden Kočkopáv povídal, že zlatokop denně vydělá dva tisíce!“ a děda se bezhlesu sesunul do vody..

Návrat už proběhl bez větší romantiky a abych nebyl v civilizaci smrdutým kojotem tak jsem si přepral věci.. no přepral.. aby to mě a mému háčkovi Kačce nebylo líto, tak jsme se těsně před ukončením plavby kousíček od udiveného pracovníka půjčovny lodí TAKY PŘEVŘÁTILI a já si tak přemáchl to oblečení. Ale nepomohlo to, protože jsem se při šplhu, ve výhni tropického dne, na skálu k železniční zastávce Pacifik expresu - to s bečkou na zádech, natolik zapotil, že to bylo jedno. Ve vlaku přišla do zapařeného vagónu korpulentní paní, pozdravila se s průvodčím a halasila „Jdu sem, ve vedlejším vagóně jsem sedla vedle páchnoucího chlapa!“ pak si přísně změřila mě a Struvida a řekla „To máte pro sebe zaplacenou celou tuhle lavici?“ a my se se Struvidem od sebe odtáhli čímž jsme vytvořili škvírku do které se ta paní napasovala, aby zjistila, že si změnou vagónu vůbec nepolepšila. Jeli jsme domů rychlíkem co se jmenoval Komenský a podle toho to aj vypadalo, Komenský supěl padesátkou a pouštěl před sebe galantně osobáky a aby nerušil ve stanicích tak zastavoval kdesi na konci perónů, no byla to hrůzná podívaná. Komenský otrávil děti, děti otrávil svoje rodiče, a já jsem otrávil všechny tím, že jsem se nenechal otrávit.

U železničního mostu

Josef Kainar

U železničního mostu nad řekou visí dým a blůz.

U železničního mostu nad řekou visí dým a blůz.

Den co den u trati čekám s bláznivou nadějí..

Každý den se ztrácí všechno někam s tou řekou kolejí.

Některý sny se jen zdají - jiný jdou hlouběji!

A já bych tak rád dolů na jih, tou řekou kolejí.

Mou řekou nadějí..

Tchaj-ti sympóziium Praha 2016

Do Prahy jsem vyrazil před pátou ráno v pátek a na rodném nádraží jsem potkal houf lidiček, většinou těch samých, se kterými jsem před léty tímto prvním vlakem jezdil do práce. Vítili mne jako ztraceného syna „Budeš s námi zase jezdit do farchy?“ bodře hlaholili, odvětil jsem „Jedu na vélet do Práglu..“ čímž jsem je zcela zhrdil. Mě to však okamžitě inspirovalo ke vzpomínkám. Jezdíl jsem s nimi spoustu let a při přisedání v Otr. jsme oknem s hrůzou sledovali každoranní souboj nejzkušenějších, nejstarších, nejdrsnějších dělnasů - při otevření nádražního bufetu, kde si každý z nich dával svoje ranní pívko s borovičkou, na což měli asi 12 minut. Pokaždé jsem se při pohledu na ně a při představě chuti tohoto mixu vypitého za sychrava v pět ráno, hrůzou otrásl. Až jednou vám takhle ráno, za mlhy a dešťochumelenice, jsem se postavil před bufet mezi ně, při útoku na právě otevřené dveře staří bardové poznali, že mají nového kvalitního hranatého spoluhráče, zvyklého z jatek nošení těžkých břemen, tedy žádné ořezávátko... Prorazil jsem se pupkem do čela houfu, vypil jsem na lačno to ledové pivo a zazdil jej velkou borovou! V mém břiše se rozlilo teplo. Šlo o fenomenální ranní vyprošťovák od “draku který nebyl”, od toho dne, až po můj útěk z jatek, jsem pak byl jejich soudruh. Takže při startu do Prahy jsem nutně instinktivně zamířil před dveře tohoto bufetu utkat se o mystický nápoj. Do vlaku Leoše jsem si koupil pár 12° plechovek, abych udržel pitný režim, ve vlaku jsem si přikoupil čaj. Místo k sezení jsem měl na správnou stranu a lstivě poblíž WC, takže mi nic nechybělo. V Praze, ihned po vystoupení z vlaku, se mi bohužel podařilo splnit důležitý bod itineráře, neboť jsem před nádražím okamžitě šlápl do lejna. Tomu jsem se musel smát. To mám za to, že jsem s touto možností předem a výslovně počítal při plánování celé akce.

V Praze přšlo, ale já měl o svých plánech jasno, vyrazil jsem pěšky po geokeškách. Šel jsem cestou vytyčenou ukrytými geokeškami nejprve na jih kolem muzea, Apolináře, pak ke chrámu na Karlově, poté až k

Nuselskému mostu, jež je znám svými skákajícími sebevrahy. Celou dobu zostra fičel vítr a drobně přšelo, bylo to pěkné zpívání v dešti.

Já zpívám v dešti rád, je déšť můj kamarád,
ať jen mží, ať liják buší dál do louží,
že bouřlivý mrak - ten skryl Slunce žár.
Ať jsem zmáčený, neztrácím šťastnou tvář!
Mě vám se chce se smát, prochladlý na kvadrát.
Jsem dál v ulicích, dávno, máte mě znát
já zpívám a tančím v dešti rád..

Prudký vítr nesl přes most poryvy deště a na mostě stála nehybná řeka aut, jejíž řidiči mě nenávistně probodávali očima, jelikož se jim zdála rychlost mé lenivé chůze provokativně čilou. Vichr mi kroutil prochladlýma ušima, naštěstí mě pořád v břichu hřála ta šokující ranní borovička. Kletby řidičů se ujaly a tak jsem na Vyšehradě nenašel jedinou kešku.

Navštívil jsem Lando-Cílkovský menhir. Postupoval jsem přesně podle Cílkovy menhírové etikety a tak jsem k menhiru přicházel nenápadně a oklikou, několikrát jsem jen tak prošel kolem, prováděje "obřadné otálení" a studoval jsem náladu místa. Hleděl jsem jinam než na kámen a ochutnával jsem nezáměrně kolemjdoucích. Pak jsem ve vhodný okamžik přistoupil ke kameni. Celá Praha byla tím deštěm studená a zasmušilá, zatímco ten červený kámen zjevně čerpal z vlastních zdrojů, byl na omak teplý, na pocit veselý a optimistický, síla z něj sršela jako z ohníčku. Myslím, že si z nás lidí, i těch co jej sem přivezli, vztyčili a kdoví jak pojmenovali, dělal psinu. Cítil jsem v té stéle, jakési takové venkovanské, spiklenecké buranství..

Na Vyšehradě jsem navštívil ještě jeden menhir jménem Čertův sloup, byl studený a zmáčený jako celá Praha. Co o něm a o podnoží celé Prahy napsal geniální provokatér, botanik a muž v černém doktor Sádlo? To si přečtete v knize "Praha a Brno", kde doktor Sádlo dle alchymistické zásady "Co je nahoře je i dole" provedl na náhodně vybraném desetimetrovém úseku pražského chodníku, diagnózu génia loci celé Prahy. Z důvodu fekálnosti byl tento odstaveček z tohoto spisku zcenzurován.

Prošel jsem Olšanský hřbitov a nakoukl do baziliky svatého Petra a Pavla, vybírali tam vstupné, z úcty jsem se zlehka překřížoval, toho si všimla výběrčí vstupného, vyskočila z kukaně a vrhla se ke mně s nadšeným pokřikem „Proboha, vy jste křesťan!! Pojd'te dále! Vás se vstupné netýká..“ tak jsem si sám pro sebe mumlal, „Co je to za kostel kam jednou za sto let přijde nějaký křesťan“.. To paní nevěděla, že patřím k sortě křesťanů, která šťve svatě otce církve stokrát víc než nejzarputilejší ateisté. Pak jsem po schodech sestoupil do Podskalí.

Podskalí na mě zapůsobilo atmosférou Montmartru, a co "Výtoni" do Paříže schází, to jí zas bohatě nahrazuje absence toho příšerného montmartrského bílého kostela. Nevím co tu Paříž vede k tomu, aby se v ní stavěly takové příšernosti.. Kletby z Nuseláku sem nedolehly a tak jsem našel několik kešek, dokonce na chvíličky vykouklo do deště sluníčko.

Ahoj Slunko, dneska to to teda sekne,
bylo mi trošku smutno, ale už je zase mírně pěkně.
Někdy se zdá, že něco nejde a ono to pak jde..
Doba ta není zlá, to jenom některé vteřiny jsou zlé.

A já jsem přešel Vltavu po tom báječném a romantickém železničním vyšehradském mostě, jež slouží i pěším a cyklistům směrem na Smíchovskou náplavku. Mám rád tyto poříční kraje "kde si vlnka s vlnkou na honěnou hraje".

Nyní několik nenáhodných, nesourodých, pražských výstřížků:

Vítr z dálky k zimy slávě, vzkazy racků na Vltavě

Kdo začínal jako faustovský hledač, bývá pod maskami naskrz prolezlý nicotou.

Hle, stará kniha roztrhaná od Meyrinka šlendriána.

Vždyť necestujeme proto, abychom se pohybovali v prostoru, ale

abychom se sami změnili. Proto - kam táhnou lumíci?

Jdu tím městem, jak bylo mi souzeno, chladný a vypleněn, až na jakési dno.. Bylo tu něco těžkého co drtí, smutek stesk a úzkost z života i smrti.

„Ó marnosti, jsem pořád tak nepřipraven, a jen se bludičkovitě dotýkám obyčejných věcí.“

V tomto dávném městě prázdném, má vítr hovor s bláznem, na malém náměstí fontána šelestí, píseň pro město a pro tebe..

Pak jsem se uháněl ohřát do tělocvičny. Pokud jde o hlavní cvičební inspirace pražského pobytu, pak bych co by největší revoluci vnímal Vítém vyhlášenou změnu základního postoje, kdy místo "na šířku ramen" (Každý je totiž přesvědčen, že má ramena "přes celá záda" do šířky asi dva metry..) Vít vyhlásil "šířku boků" a tu jsme se náhle dostali do onačejších útlých pozic a postojů, známých třeba z filmů jako je "Sedm statečných". Splnit hlavní plán, tedy se z Prahy navrátit zdravý, se mi nepodařilo, protože jsem se opět vrátil s morovým zánětem v obou nohách..

Od té doby co cvičím, věř mi, že
žiju jak v stavu beztlíže,
i ve spaní, zdá se mi, že létám.
Mé tělo je rozedrané nadranc,
potácím se stěží držím balanc.

Ach mordyjé, stále jsem sbírkou nejistot.
Mordyjé, snažím se najít pevný bod.
A zatím mě tlačí malé boty,
kde jsou ty časy, kdy jsem přeskakoval ploty.
Ach mordyjé, mě to snad zabije..

Dalším veledůležitým aspektem každého sympózia, byla krom cvičení, i společenská setkání naší Tchaj-ti organizace, kdy jsme spolu užili v Praze spoustu srandy. Spal jsem na sokolovně spolu s jedním mladičským spolunocležníkem a dělili jsme se o jediný klíč od budovy, takže jsme museli všude chodit spolu. Tento mladík zajímavě

naplňoval ony cvičenecké stesky „Kéž bych začal se cvičením dříve!" nebo „Ježiš, kdybych měl víc vůle a více cvičil!" neboť tento kolega cvičil pořád. Jen jak ráno otevřel oči, hned se dal do cvičení, cvičil přes přestávky, kdy my ostatní hledíme popadnout dech, a cvičil až do chvíle, kdy večer zavřel oči. Pokud mohu soudit dělal všechno správně jen s přehnanou mírou. Vít vždycky říká „Otázka jednoho jest otázkou všech." tak toto v tomto případě neplatilo, jelikož jsem nikdy nedokázal pochopit jádro kolegovy otázky, takže pak logicky ani Vítovu odpověď. Já jsem se také zjevně stal pro tohoto kolegu zdrojem poučení, protože konfuciánskou pevnou vůli, fixovanou sítí závazků, zkrátka nepěstuji, protože mi nefunguje.. Kolega byl abstinent, vegetarián, před jídlem nad talířem asi patnáct minut meditoval a konal jakési obřady, zatím co já jsem vedle něj s gustem likvidoval obrovitou porci pečené kačeny s knedlíky a dvěma závějemi různého zelí, což jsem mocně zaléval plzeňským pivem. Kolega ráno čiperně vyskočil, zatímco já jsem ještě zničen večerní pivní jízdou, po otevření očí zjistil, že se na mě vyděšeně dívá nějaký vedle ležící oteklý děda. Byl to, karamba, můj odraz v zrcadle, spali jsme totiž v zrcadlové cvičebně baletek. Na druhou stranu, o pár hodin později při konzumaci oné kačeny, mi krásné děvče hádalo 35 let, což mi mocně zalichotilo, ha! starý kocour si své rány ještě pořád dokáže jakž takž vylízat. Děvčata nás trumfovala „Po skončení cvičebnického večírku jsme byly ještě na jedno pivo v hotelu", kolega je klidnil „My jsme zašli ještě na čtyři a na jakousi borovičku..". Mimochodem, když jsme se už opravdu nocí vraceli, tak kolega z mého chroptění a napůl předstíraných mrákot, okamžitě prováděl ajurdvédskou diagnózu, poklepal jsem jej laskavě po rameni a říkám mu „Cukrovkář, muž po čtyřicítce, to je už jenom jeden pytel nemocí, tím už se nemá smysl, tímto způsobem, vůbec zabývat..".

Jak zpíval Dalibor Janda

Deset prstů pro život, kousek místa na spaní
a co víc, co bych si moh více přát?
Trochu pravdy do dlaní, trochu pláče,
trochu smíchu.. a co víc, co bych si moh více přát?
Mít oči pořád otevřené, aby jim nic neušlo
a co víc, co bych si moh více přát?
Mít jedny boty co jdou zemí a být pořád tvrdá palice
a co víc, co bych si moh více přát?

Posledního dne v poledne se všichni, jako když do vrabců střelí, rozprchli z Prahy pryč. Asi pospíchali domů k nějaké nudě, vždyť i zbytnělá pracovitost je jenom jednou ze smutnějších forem nudy. Já jsem si vyhradil poslední půlden pro svoji sešň s Prahou. Z metra jsem vylezl na Hradčanské a hned jsem zabočil do hospody, ve které mají údajně nejlepší pivo v Praze, zrovna tam měli Pepíci politickou diskuzi, kterou kořenili výkřiky „Toto jsou seriózní ověřené informace!“, já jsem se culil do půllitru, co bych dal za studánku seriózních ověřených informací. Zrovna tenkrát prezident rozdivočil celou Prahu, takže jsem se tématu nedivil.

Hrad jsem přepadl zezadu zahradami, z každého kanálu, z každé myší díry se na mě šklebilo Ajvazovo Druhé město. Chodil jsem dlouho nekonečnými pražskými schodišti. Stoupání do schodů k zářící svatyni je vždycky sestupem do temné propasti. Šéf U Hrocha na mě vřele pohlédl jako na štamgasta, přesto, že mě v řece lidí viděl snad podruhé. Občerstvil mě pivem, které já považuju za nejlepší v Praze. Pak jsem až do pozdního večera chodil vichrem a tmou po pražských náplavkách. Nakonec jsem zmizel v kavárně Slávie, kde mám tajné štamgastovské místo, které jsem prozatím nikdy nenašel obsazené. Přitom to místo, ta židle, je těžištěm všeho, je z ní vidět obraz Piják absintu, Hradčana, Petřín, číšníkův pracovní stůl, i vstup na WC a klavírista preluduje přímo za zády. Objednal jsem si turka a absint. Teprve z tohoto místa jsem zaslechl to velké ticho Prahy, která na mě neměla čas, protože se musela zabývat sama sebou a svými věcmi. Pochopil jsem a učinil totéž, hleděl jsem přes chladná skla oken kavárny Slávie na pražské scenerie a už tehdy jsem tušil slova mistra Ajvaze: „Chladné sklo rozbíjí prostor blízkosti, zpřetrhává předivo citů, pavučinu, která zakrývá skutečnost. Teprve přes sklo vidíme snově naléhavé vlny gest, v nichž se zjevují tajné řeky bytí, proměnlivé a fascinující, teprve s tím co jsme opravdu uviděli se můžeme setkat. Kdo si sedá za skla, aby se opravdu díval, ten nehledá úkryt, ale osvědčuje odvahu k setkání. Teprve za sklem jež vysvléká jsoucná z nepravdivých nudných rolí se nám zjevuje obludný zářící kosmos, těžký sen a nejvlastnější domov.“

Pak jsem už odkráčel na nádraží k nočnímu expresu. Vlak uháněl z Prahy nad kterou se proháněly silné emoce v těch dnech městu vládnoucí, až by se mi skoro chtělo zvolat „Nedělám to jako Ty z

lakoty!", místo toho jsem se na město přátelsky zaculil, otevřel pivo, a směrem k městu utrousil „Já nezanikám, jenom odjízdim..“ a hleděl jsem studeným skleněným oknem na mizející pražské periferie.

(Zde se nachází literátský nostalgický konec. Však pro nás barbary, kteří jsou zvyklí si po dobrém kvalitním jídle zkazit zažívání tzv. "zákuskem", tedy zmrzlinou, melounem, těžkotonážní cukrovinkou či chuť ničícím kafem.. Tak pro nás ještě mám esenci na téma vnitřní prožívání reality)

Šachové finále

Vodňanský; Skoumal

Vážený přijímači vaši posluchači, prepáčtě, prepáčtě, chcel som povedať, vy dobre vietě čo.. Som, som, taký vzrušený! Lebo ako vietě, prepáčtě, prepáčtě, už je čierny na ľahu! Něľahol něľahol. Čo som to povedal! Som taký vzrušený! Lebo ako vietě, počúvate priamý prenos zo šachového finále o tytúl Majstra sveta z veľkej haly hotela Astória z nového, z oného, Ýórka! Ýórka!! tak sa volá to mesto v ktorom sa dnies hrá. Kapablanka na tiahu, rozmýšľá sa rozmýšľá.. Čo urobiť! Čo urobiť!! Čo urobiť!!! Stále sa len rozmýšľá, ten takový vysoký chlapec Kapablanka, a něvie sa rozhodnúť.. Něvie sa rozhodnúť!! Možno povedať vážený polucháči, je taký nekludný, je taký nervózný, možno nie dobre aklimatizovaný. A teraz áno, áno, dotkol sa prstami pravé ruky. Vežou sa potáhnie. Něpoťáhnie? Musíš! Musíš!! Dotkol si sa, áno, áno!! Aj pán rozhodca Rubinštajn, ukazuje svojim praporkom, že sa potahnie. Něchcieš musíš!! A ehm, potiahol pešcom na Bé peť?? Na Bé peť. Na Bé peť?? No to si zle urobil Kapablanka, to si zle urobil, bolo naozaj privela lepších možností.. A teraz áno, áno, Pilsbery kludně a pomalúčky si tými svými palcom a ukazováčkom, len tými dvouma prstíkmi, idě k svojemu strelcovi, a teraz áno, áno, naozaj.. Budě sa šachovat!! Áno stelcom naozaj!!! Něbylo to strelcom, no pešcom, no pešcoóm! No pešcoóm.. Tak to máme vážený posluchači, šestej peděsiatej ósmej minútě, dvacátej osmej sekúndě, stretnutia Pilsbery Kapablanka. Pilsbery dáva taký elegantný šach vežou. Keby ste ho mohli vidieť, vážený posluchači, taký kludný Pilsbery a ostro

zašachoval! Tak sa nám to páčí, šach na na na ozaj vysokej úrovni. Á čo urobíš Kapablanka? Si na ľahu, a nevieš, nevieš, nevieš. Len sa tak obzerá, obzerá.. Teraz, čo je to také?? No vážený poslucháči, teraz Kapablanka prevrhol stolyk a čo robí, čo to robí? Bere tie figúrky, svojoho súpera a tak a tak zúrivo, zúrivo dúpe mu tých figúrkách! Tak čo pan rozhodca, čo urobíme, čo teraz! A pán rozhodca nič, nič, nič!! Len sa tak obzerá, ten pán rozhodca Rubinštajn.. Nó aj Pilsbery, taký kludný, kludno si merá toho zúrivca Kapablanku. A teraz mu háže Kapablanka figúrkami do obličaja! No to sa nerobí chlapče! No to sa.. Jój! Jój!! Jójó!!! Někpekná situácia! Kapablanka sa vrhol na Pilsberyho!! Válajú sa priamo pred našou kabínou! A teraz Kapablanka bije svojími tlapami Pilsberiho! Cez palicu!! Cez papulu!! No to sa nerobí chlapče! To sa nerobí! Gďe ľa to učili, takto hrát šach?? Či si toto rozmýšľal tak dlho, tak treba povedať, zle si rozmýšľal! No teraz bije Pilsberiho hlava někhlava, teraz ho i rdúsí! Ale čo Pilsbery? Ten dobrý chlapec Pilsbery, stále taký kludný, ani sa nebrání.. To sa nám páčí!! Tak sa má krát šach!! Vie sa ovladať aj v takovejto situácii! A čo pan rozhodca? Nič! Nič, nič!! Len sa tak obzerá! Obzerá. Teraz!! Teraz!! Ukazuje, že sa budě vylučovať. Ééééj!! Budě to Kapablanka! Čo?? To nieje možné! To je neuveriteľné!! Vážený poslucháči.. Pán rozhodca Rubinštajn vylučuje Pilsberiho!! No! To stě nie dobre urobili, pán rozhodca Rubinštajn!!!